

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Vasútépítők

*Naponta, ahogy ébredek,
mint pályaépítő rabok,
halk fémcsörgésből érthetek
egy annyit csak, hogy hol vagyok,*

*s fokozatosan önti el
az alvó májat és tüdő
s agyat, mely láncot nem visel:
hogyan kezdődik a délelőtti.*

*Az én dolgom a kőtörés.
Messze egy mozdony készen áll.
Külön hány engedelmes rész
végeredménye a halál –*

*Egy szépnapon már itt üget,
s a börtönőrök, mérnökök
együtt csóválják fejüket,
hogyan bennünket is fellökött.*

*– Hát miért nem ugranak el?...
– Ó, bamba szerencsétlenek!...
S persze senki sem felel:
– A láncainktól nem lehet.*

*Naponta mikor felfogom,
a ködben, reggel tíz körül,
hogy lejárt, végetért korom –
még minden sejtem él, örül.*

Abszolút hallás

*Barátom sétálni indult. Szokás szerint
idő volt nála, nem sok, és papír, ceruza.
Kedvenc szerdája volt. Elmúlóban.
Kutyák és gyerekek hancúroztak a
fák közt. Magányos csattanástól
madárraj riadt fel. Mint egy őszi
délután, olyan hosszú volt már az árnyék.
Az ablaksor mögött kórház küszködött
álmában az örökös légszomjjal. Az
orvoskar, a legszebb táj közepette, mint
megértő, de tehetetlen kis emberiség,
körülállt éppen egy ágyat. Dátumátültetés
lesz, bólogattak a pirosvérűek. Mintha
sortűz dördült volna. Vagy csak a karmester
kopogta le kissé türelmetlenül a próbát.
Szép ez a szél. A fehér felöltő úgy lobog,
mint régi szentek palástja. És vonók
nyugodt sétája a hegedűverseny végén.
Éppen kiért a parti fehér korlátig. Miért
áll meg oly hirtelen? Persze, ott kell
vagy sehol a messzeségbe révedni. De ő
most csak lassan leroskad. Előbb fél-
térdre. Aztán elterül, nincs már Cavaradossi.
Mendelsohn-sirályok, Bartók-galambok
szállnak fel, mintha belőle. S egy fénylő kis
repülőgép. A teraszon sötétkéék hideg van.
Zártak. Mikor az angyalok elmosogatnak,
az érzékeny fülű gyermekek hallgatóznak. A többi
félálomban is vidám kutyákkal játszik.*